

PROLOG

MURMANSK, NORDUL RUSIEI, CU DOI ANI ÎN URMĂ

Cei doi ruși se înghesuiau în jurul unui butoi în care ardea un foc, într-o încercare inutilă de-a scăpa de frigul arctic. Golful Kola nu era locul unde să-ți dorești să te afli după septembrie, mai ales nu în Murmansk. În Murmansk până și urșii polari purtau fulare. Nicăieri nu era mai rece, poate cu excepția Norilsk-ului.

Cei doi erau mafioți și erau mai obișnuiți să-și petreacă serile în BMW-uri furate. Cel mai masiv dintre ei, Mikhael Vassikin, s-a uitat la Rolexul fals de sub mânăca cojocului.

— Chestia asta ar putea îngheța, a spus Mikhael, ciocănind în geam. Atunci ce-o să mai fac cu el?

— Nu te mai tot plânge, a zis cel numit Kamar. Și, oricum, e vina ta c-am rămas pe afară.

Vassikin s-a oprit.

— Poftim?

— Ordinul a fost simplu: să scufundăm *Fowl Star*. Tot ce trebuia să faci era să arunci în aer încărcătura. Era o navă imensă, slavă cerului. Arunci în aer încărcătura și gata. Dar nu, marele Vassikin țintește pupa. Și n-ai avut nici măcar o singură rachetă de rezervă

ca să termini treaba. Așa că acum trebuie să căutăm supraviețuitorii.

— Păi, s-a scufundat, nu-i așa?

Kamar a ridicat din umeri.

— Și ce dacă? S-a scufundat încet, pasagerii având destul timp să se agațe de ceva. Vassikin, faimosul trăgător de elită! Și bunică-mea s-ar fi descurcat mai bine.

Lyubkhin, omul Mafiei de pe docuri, s-a apropiat înainte ca discuția să degeneze într-o cafteală în toată regula.

— Care-i treaba? a întrebat yakutul, arătând ca un urs.

Vassikin a scuipat peste zidul cheiului.

— Tu ce părere ai? Ați găsit ceva?

— Pești morți și lăzi sparte, a spus yakutul și le-a întins mafioților câte o cană aburindă. Niciun suflet viu. Au trecut mai bine de opt ore. Oamenii mei pricepuți caută tocmai până la Capul Verde.

Kamar a băut cu poftă, apoi a scuipat dezgustat.

— Ce-i chestia asta? Smoală?

Lyubkhin a râs.

— Cola fierbinte. De pe *Fowl Star*. Lăzi întregi se lovesc de țărni. În seara asta chiar că suntem în Golful Kola.

— Ai grijă, a zis Vassikin și a vărsat băutura în zăpadă. Vremea asta mă face irascibil. Așa că gata cu glumele proaste. Mi-e destul că trebuie să-l ascult pe Kamar.

— Nu pentru mult timp, a murmurat partenerul lui. Mai dăm o tură și oprim căutările. N-ar putea supraviețui nimeni în apele astea opt ore.

Vassikin și-a întins paharul gol.

— N-ai ceva mai tare? O gură de vodcă, să alungăm frigul? Știu că mereu ții o sticlură ascunsă pe undeva.

Lyubkhin a dus mâna la buzunarul de la spate, dar s-a oprit când walkie-talkie-ul de la centură a început să-i bârâie. Trei zgomote scurte.

— De trei ori. Asta-i semnalul.

— Semnalul pentru ce?

Lyubkhin a apucat-o grăbit pe doc, strigând peste umăr.

— Trei zgomote prin stație. Înseamnă că echipajul canin a găsit pe cineva.

Supraviețuitorul nu era rus. Asta era clar după haine. Totul, de la costumul făcut pe comandă, la haina din piele, fusese în mod evident cumpărat din Europa de Vest, poate chiar din America. Hainele erau croite pe măsură și fabricate din materiale de cea mai bună calitate.

Deși hainele bărbatului erau relativ intacte, corpul său nu avusese parte de aceeași soartă. Picioarele și mâinile lui goale erau pline de degerături. Un picior îi atârna ciudat de la genunchi în jos, iar fața îi arăta oribil, plină de arsuri.

Echipa de căutători îl cărase dintr-o râpă aflată la trei kilometri spre sud de port, pe o targă improvizată dintr-o prelată. Bărbații s-au îngrămădit în jurul prăzii, bătând din picioare să alunge frigul care le invadase bocancii. Vassikin și-a croit drum printre ei cu coatele și a îngenuncheat ca să vadă mai bine.

— Sigur o să-și piardă piciorul, a remarcat el. Și câteva degete. Nici fața n-arată prea bine.

— Mulțumim, domnule doctor Mikhael, a comentat sarcastic Kamar. Vreun act de identitate?

Vassikin l-a buzunărit repede și cu precizie. Portofel și ceas.

— Nimic. E ciudat. Ai crede că un bogătaș ca ăsta are niște lucruri personale, nu-i așa?

Kamar a încuviințat din cap.

— Da, așa e.

S-a întors spre oamenii strânși în cerc.

— Zece secunde, apoi avem probleme. Păstrați banii, de restul lucrurilor am nevoie.

Marinarii au căzut pe gânduri. Tipul nu era masiv. Dar făcea parte din Mafia, sindicatul rusesc al crimei organizate.

Un portofel din piele a trecut din mână în mână și a alunecat într-o gaură din prelată. Câteva momente mai târziu i s-a alăturat un cronograf Cartier. Era din aur bătut cu diamante. Valora cât salariul mediu pe cinci ani al unui rus obișnuit.

— Înțeleaptă decizie, a spus Kamar, adunând comorile.

— Ei bine? a întrebat Vassikin. Pe el îl păstrăm?

Kamar a scos un card Visa Platinum din portofelul din piele de ied și a citit numele.

— O, da, îl păstrăm, a răspuns, pornindu-și mobilul. Îl păstrăm și punem niște pături pe el. La ce noroc avem, o să facă pneumonie. Și, crede-mă, nu vrem să pățească nimic. E biletul nostru spre succes.

Kamar era încântat. Era ceva total atipic pentru el. Vassikin s-a ridicat cu greutate.

— Pe cine suni? Cine e tipul ăsta?

Kamar a selectat un număr din meniul de apelare rapidă.

— Îl sun pe Britva. Pe cine credeai că sun?

Vassikin s-a îngălbenit la față. Era periculos să-l suni pe șeful. Se știa că Britva împușca pe cine-i aducea vești proaste.

— E o veste bună, nu? Îl suni să-i dai o veste bună?

Kamar a întors cardul Visa spre partenerul său.

— Ia citește aici.

Vassikin a studiat cardul câteva clipe.

— Nu știi *angliskii*. Ce scrie? Cum îl cheamă?

Kamar i-a răspuns. Un zâmbet s-a lățit încet pe fața lui Mikhael.

— Sună-l, a spus el.

CAPITOLUL I

LEGĂȚURI DE FAMILIE

Pierderea soțului a avut un efect profund asupra Angelinei Fowl. S-a retras în camera ei și a refuzat să mai iasă. S-a refugiat în propria-i minte, preferând visele trecutului în locul vieții reale. E îndoielnic că și-ar fi revenit dacă fiul ei, Artemis al II-lea, n-ar fi făcut o înțelegere cu elfa Holly Short: sănătatea mamei lui în schimbul a jumătate din aurul destinat răscumpărării, pe care el îl furase de la poliția zânelor. Imediat ce mama lui și-a revenit complet, Artemis Junior și-a concentrat eforturile pe localizarea tatălui său, investind sume importante din averea familiei în excursii în Rusia, în obținerea de informații de la fața locului și în companii de căutare pe Internet.

Tânărul Artemis era dotat peste măsură cu șiretenia specifică familiei Fowl. Cu toate acestea, odată cu recuperarea mamei sale, o doamnă cinstită și frumoasă, i-a fost din ce în ce mai greu să-și pună în practică manevrele ingenioase. Manevre care erau mai necesare ca niciodată pentru finanțarea căutării tatălui său.

Angeline, îngrijorată de obsesia fiului ei și temându-se de efectele ultimilor doi ani asupra sănătății lui mintale, și-a trimis băiatul în vârstă de treisprezece ani să facă terapie cu consilierul școlii.

N-aveai cum să nu-l compătimentești. Pe consilier, adică...

ȘCOALA SŢ. BARTLEBY PENTRU TÎPERI GENTLEMENI, COMITATUL WICKLOW, IRLANDA, ÎN PREZENT

Doctorul Po s-a lăsat pe spate în fotoliul lui moale și a aruncat o privire la pagina pe care o avea în față.

— Acum, domnule Fowl, hai să stăm de vorbă, bine?

Artemis a oftat din toți rărunchii, îndepărtându-și bretonul negru de pe o sprânceană generoasă și deschisă la culoare. Când aveau să învețe oamenii că o minte ca a lui nu putea fi disecată? Citise mai multe manuale de psihologie decât însuși consilierul. Chiar contribuise cu un articol la *Jurnalul Psihologilor* sub pseudonimul Doctor F. Roy Dean Schlippe.

— Desigur, domnule doctor. Să vorbim despre scaunul dumneavoastră. E victorian?

Po a mângâiat cu drag brațul din piele al scaunului.

— Da, așa e. E moștenire de familie. Bunicul l-a cumpărat la o licitație în Sotheby's. Se pare că provine de la palat. Preferatul reginei.

Un zâmbet subțire a lățit buzele lui Artemis cam cu un centimetru.

— Să fim serioși, domnule doctor. Nu obișnuiesc să țină falsuri la palat.

Mâna lui Po s-a încleștat pe pielea veche.

— Fals? Vă asigur, domnule Fowl, că e absolut autentic.

Artemis s-a aplecat să vadă mai bine.

— E făcut cu cap, nu zic nu. Dar ia priviți aici.

Privirea lui Po a urmărit degetul tânărilor.

— Vedeți modelul în cruce de pe capul cuișoarelor? E de fabricație industrială. Secolul al nouăsprezecelea în cel mai bun caz. Bunicul dumneavoastră a fost înșelat. Dar ce contează? Un scaun e un scaun. Un lucru ca oricare altul, nu-i așa, domnule doctor?

Po a mâzgălit ceva furios, încercând să-și alunge nemulțumirea.

— Da, Artemis, ești inteligent din cale-afară. Exact cum scrie la tine în dosar. Tu și micile tale jocuri mentale. Acum, ce-ai zice să revenim la tine?

Artemis Fowl Junior și-a netezit cutele pantalonilor.

— Aici avem o problemă, domnule doctor.

— Serios? Și care-ar fi asta?

— Problema e că știu răspunsul la orice întrebare pe care mi-ați pune-o.

Doctor Po a scris în carnețel un minut întreg.

— Chiar avem o problemă, Artemis. Dar nu e asta, a zis el în cele din urmă.

Artemis aproape c-a zâmbit. Fără îndoială, doctorul avea să-i servească o altă teorie previzibilă. Oare de ce tulburare mai suferea astăzi? Poate personalitate multiplă sau probabil era un mincinos patologic?

— Problema e că nu respecti pe nimeni îndeajuns încât să-l tratezi ca pe-un egal.

Artemis se simți bulversat. Doctorul ăsta era mai deștept decât ceilalți.

— E ridicol. Există câțiva oameni pentru care am cea mai adâncă prețuire.

Po a continuat să privească în carnețelul lui.

— Serios? Cine, de exemplu?

Artemis a căzut pe gânduri o clipă.

— Albert Einstein. Teoriile lui au fost în general corecte. Și Arhimede, matematicianul grec.

— Dar dintre cei pe care-i cunoști personal?

Artemis și-a muncit creierii din greu. Nu i-a venit niciun nume în minte.

— Ce? Chiar nimeni?

Artemis a ridicat din umeri.

— Se pare că aveți răspuns la toate, domnule doctor Po. Ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră?

Po a deschis un document din laptop.

— Extraordinar. De fiecare dată când citesc asta...

— Biografia mea, presupun?

— Da, e foarte elocventă.

— Mai precis? a întreat Artemis, devenind interesat fără să vrea.

Doctorul Po a scos la imprimantă o pagină.

— Mai întâi, asociatul tău, Butler. E bodyguard, înțeleg. Nu-i tocmai partenerul potrivit pentru un băiat influențabil. Apoi mama ta. O femeie minunată în opinia mea, dar care n-are absolut niciun control asupra felului în care te porți. În sfârșit, tatăl tău. Din ce scrie aici, n-a fost un model de urmat nici când trăia.

Remarca l-a durut, dar Artemis n-avea de gând să lase să se vadă în ce măsură.

— Informațiile din dosarul dumneavoastră sunt greșite, domnule doctor, a spus el. Tatăl meu este în viață. Chiar dacă e dispărut, e în viață.

Po s-a mai uitat o dată.

— Serios? Aveam impresia că e dispărut de aproape doi ani. Ia uite, instanța l-a declarat mort.

Vocea lui Artemis era lipsită de emoție, deși inima îi bătea cu putere.

— Nu-mi pasă ce spune instanța sau Crucea Roșie. Este în viață și o să-l găsesc.

Artemis a fost scutit de alte analize pentru că i-a vibrat telefonul mobil. Era o linie sigură, codată. O singură persoană avea numărul lui. Băiatul l-a scos din buzunar și a deschis clapeta.

— Da?

În difuzor s-a auzit vocea lui Butler.

— Artemis. Sunt eu.

— Evident. Sunt ocupat acum.

— Am primit un mesaj.

— Da. De unde?

— Nu știu exact. Dar are legătură cu *Fowl Star*.

Artemis a simțit un fior pe șira spinării.

— Unde ești?

— La poarta principală.

— Excelent. Vin.

Doctorul Po și-a șters ochelarii.

— Această ședință nu s-a terminat, tinere. Am făcut niște progrese astăzi, chiar dacă nu vrei să recunoști. Dacă pleci o să fiu obligat să-l informez pe decan.

Artemis n-a mai auzit avertismentul. Minteia lui era deja în altă parte. A simțit un fior electric familiar. Lucrurile se puneau în mișcare. Era convins de asta.

